

Arrest

nr. 266 722 van 17 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, en X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 8 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2017 dient de eerste verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juni 2018 dient de eerste verzoekster ook in naam van haar minderjarige dochter een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van de verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 december 2018 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot beëindiging van de behandeling van het verzoek, dat op 19 juni 2018 werd ingediend. Immers werd op 9 augustus 2018 afstand gedaan van dit verzoek om internationale bescherming.

Op 21 januari 2020 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest met nummer 233 970 van 12 maart 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekster.

Op 25 augustus 2021 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 januari 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoekster op 8 september 2021 ter kennis werd gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2020 werd ingediend en op datum van 11.06.2020 werd geactualiseerd door :

A. O., C. M. (...) (R.R. xxx)

Geboren te P. C. (...) op (...).1983

Nationaliteit: Venezuela

Wettelijk vertegenwoordiger van:

N. A., N. S. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2009

Nationaliteit: Verenigde staten van Amerika

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 16.03.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielprocedure van haar dochter, ingediend op 19.06.2018, werd afgesloten op 03.01.2019 met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en vier maanden voor de procedure van mevrouw en zeven maanden voor die van haar dochter – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in haar land van herkomst (waar momenteel een drievoudige crisis zou heersen: socio-economisch, politiek en humanitair, waar er sprake zou zijn van

ernstige voedseltekorten en een volledig falende gezondheidszorg, waar er gewag gemaakt zou worden van extreem hoge moordcijfers, waar er naast problemen met mensenrechten dringende noden onder de bevolking zouden bestaan die het recht op voedsel en gezondheid aantasten, waar de gezondheidszorg ingestort zou zijn en waar de situatie nog verslechterd zou zijn door de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting en door de vlucht van het medisch personeel). Ter staving hiervan legt betrokkene het rapport van Country of Origin Information van de dienst CEDOCA van het CGVS voor, evenals een recent rapport van de Britse overheid van 16 juli 2018, een verslag van de Raad van Europa 'Venezuela: antwoord van de Raad op de crisis', verslag van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Mensenrechten dd. juni 2018: 'Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight', een krantenartikel dd. 07.04.2018 uit The Lancet, de COI focus Venezuela van april 2018 en een verslag van UNHCR van maart 2018: 'Guidance note on the outflow of Venezuelans'. Betrokkene verwijst in dit kader ook nog naar de situatie van Venezolaanse burgers in Spanje waar zij tijdelijk een status zouden krijgen omwille van humanitaire redenen, wat gestaafd wordt door het voorleggen van het Aida Country report: Spain. Verzoekster haalt hier elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Bij de beoordeling van deze elementen dient dan ook rekening gehouden te worden met de overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Uit de beslissing van het CGVS dd. 21.12.2018, later bevestigd door de RVV op 13.06.2020, blijkt dat: "U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk in een goede financiële situatie te hebben verkeerdt bij uw terugkeer naar Venezuela. U verbleef bij uw schoonmoeder en was actief als privélerares Engels. U kreeg daarnaast nog financiële hulp van de vader van uw dochter die nog in de Verenigde Staten verbleef. U verklaart dat het voor u niet noodzakelijk was naast uw activiteiten als privélerares nog ander werk te zoeken. Daarmee geeft u duidelijk aan dat uw situatie houdbaar was en niet kan worden beschouwd als een dergelijke precare situatie die aanleiding kan geven tot een statuut van subsidiaire bescherming. Er kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen." . We wijzen erop dat de commissaris-generaal de overheidsinstantie is die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. In deze beslissing werd namelijk specifiek onderzoek gedaan naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Venezuela op de situatie van verzoeker. De vaststelling dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker veilig kan terugkeren naar Venezuela, is een weerlegging van haar bewering dat zij omwille van de algemene situatie in Venezuela bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren. Het louter verwijzen naar de algemene situatie en het voorleggen van algemene rapporten, verslagen en artikelen over de situatie in Venezuela is ruim onvoldoende om het oordeel van het CGVS en de RVV te weerleggen. Betrokkene dient persoonlijke bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven omstandigheden omwille van haar persoonlijke situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen. De algemene situatie in Venezuela kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter, dat haar leerkracht positief over haar is en dat zij op school een sociaal netwerk uitbouwde. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkenen steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van haar dochter toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op het korte verblijf van haar dochter in België (sinds juni 2018) en haar korte scholing in België (er worden bewijzen voorgelegd van twee schooljaren, namelijk 2018-2019 en 2019-2020) kan er redelijkerwijze van uitgaan worden dat haar dochter nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (Amerika) of het land van herkomst van haar ouders (Venezuela). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter de Amerikaanse nationaliteit bezit en dat zij de Venezolaanse nationaliteit nooit heeft kunnen krijgen. Zij wijst er op dat Amerikaanse burgers niet het recht zouden hebben zich in Venezuela te vestigen en enkel via een visum naar Venezuela kunnen afreizen, visum dat enkel recht geeft op een kort verblijf van 90 dagen maximum. Hierdoor zou haar dochter zich onmogelijk in Venezuela kunnen vestigen waar er boven grote hostiliteit zou bestaan tegen Amerikanen. Zij haalt verder aan dat zijzelf uitgewezen werd uit de Verenigde Staten van Amerika en zich dus niet kan vestigen in Amerika, het land waarvan haar dochter staatsburger is. Deze scheiding van moeder en dochter zou niet in het hoger belang van het kind zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene een uittreksel voor van de website 'world travel guide' over de Venezolaanse visa en paspoortvoorwaarden. Echter, het voorgelegde bewijsstuk betreft slechts een afschrift van een algemene website niet van de officiële website van de Venezolaanse autoriteiten. Het gaat hier dus slechts om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van objectief en officieel bewijs. Betrokkene toont niet aan dat zij zich gericht heeft tot de Venezolaanse autoriteiten om voor haar dochter de Venezolaanse nationaliteit te bekomen. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat haar dochter, op basis van het feit dat zij het kind is van zowel een Venezolaanse moeder als vader, de Venezolaanse nationaliteit niet kan bekomen, naast haar Amerikaanse nationaliteit. De loutere bewering dat zij de Venezolaanse nationaliteit nooit kan krijgen, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar bewering te staven met minstens een begin van objectief bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij zich gericht heeft tot de Venezolaanse autoriteiten om de situatie van haar dochter te bespreken en mogelijke oplossingen te bekomen. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat haar dochter niet kan terugkeren naar Venezuela daar zij niet aantoonst hiertoe reeds de nodige stappen ondernomen te hebben maar dat de Venezolaanse autoriteiten haar noch een visum, noch de Venezolaanse nationaliteit noch een verblijfstitel afleveren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privéleven en wijst erop dat haar bijzondere integratie hiervan deel uitmaakt. Het centrum van haar sociale leven zou zich in België bevinden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonst dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene vormt een gezinseenheid met haar dochter die echter over de Amerikaanse nationaliteit beschikt. Echter, zoals hierboven reeds beschreven toont betrokkene niet aan dat haar dochter, op basis van de nationaliteit van haar beide ouders, niet tevens beschikt over de Venezolaanse nationaliteit. Betrokkene toont niet aan dat zij de nodige stappen heeft gezet teneinde de Venezolaanse nationaliteit voor haar dochter te bekomen of een visum om te kunnen afreizen naar Venezuela en er tijdelijk te verblijven. Het is aan betrokkene om de nodige stappen ten ondernemen ten aanzien van de Venezolaanse ambassade om de administratieve situatie van haar dochter in orde te brengen. De loutere bewering dat haar dochter als Amerikaans staatsburger haar niet kan vergezellen naar Venezuela is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestaande gezinseenheid niet behouden kan worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt echter niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het

EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Venezuela uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op haar tewerkstelling als buitengewone omstandigheid omdat zij bij een terugkeer haar werkcontract zou moeten onderbreken wat haar inspanningen om zich te integreren in gevaar zou brengen. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 16.03.2020 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij hier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich bijzonder goed geïntegreerd zou hebben in België, dat zij vlot Nederlands zou spreken, dat zij verschillende modules taallessen gevolgd heeft, dat zij een inburgeringsparcours afgelegd zou hebben, dat zij sinds maart 2019 tewerkgesteld zou zijn, dat zij aldus financieel onafhankelijk zou zijn, dat zij geen last zou vormen voor het sociaal bijstandstelsel, dat zij bijdraagt voor haar onderdak bij Fedasil, dat zij op zoek zou zijn naar een eigen woning, dat er geen risico zou zijn dat zij ten laste zou vallen van de maatschappij, dat er dus sprake is van een socio-professionele integratie, dat zij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat haar baas en klanten lovend zouden zijn over haar menselijke kwaliteiten en haar hardwerkendheid, dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat zij perfect Nederlands zou spreken, dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals haar attest van inburgering, haar arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches, zes getuigenverklaringen, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit en een attest van haar huisarts dd. 10.06.2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Op 27 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster en het minderjarige kind van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 13 oktober 2021 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve werpt de Raad op dat het voorliggende beroep, wat de tweede bestreden beslissing betreft, niet ontvankelijk is wegens de laattijdigheid ervan.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De beroepstermijn, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° (...);

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° (...);

4° (...).

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede bestreden beslissing met een aangetekende brief van 1 september 2021 aan de eerste verzoekster werd verzonden op het adres dat zij ook in het voorliggende verzoekschrift aangeeft als zijnde het adres waar zij verblijft, met name B(...)straat 82/002 te 1702 Groot-Bijgaarden (= deelgemeente van Dilbeek). Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn derhalve te lopen met ingang van maandag 6 september 2021. De vervaldag voor het indienen van het verzoekschrift betreft derhalve 5 oktober 2021. Het verzoekschrift, dat werd ingediend middels een aangetekende brief van 8 oktober 2021, is derhalve laattijdig ingediend in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, tenzij de geadresseerde bewijst dat er tussen de werkelijke ontvangst van de aangetekende brief en het indienen van het beroep minder dan dertig dagen zijn verlopen.

Ter terechtzitting wordt de raadsman van de verzoekers erop gewezen dat de Raad ambtshalve vaststelt dat het beroep niet-ontvankelijk is *ratione temporis* om de hierboven vermelde redenen en in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Ter terechtzitting licht de raadsman van de verzoekers toe dat hij inderdaad een fout heeft gemaakt en erkent hij dat het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing laattijdig werd ingediend.

Zodoende wordt het tegenbewijs, zoals bedoeld in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet geleverd. De verzoekers tonen evenmin enige situatie van overmacht aan.

Ambtshalve dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is *ratione temporis* in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, te verwerpen.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens wordt gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplichten de overheid alle administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichting tot uitdrukkelijke motivatie heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67- 71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van U Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 stelt als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Deze “buitengewone omstandigheden” moeten voor verzoeksters geen omstandigheden van overmacht zijn. Het is voldoende aan te tonen dat het voor verzoeksters buitengewoon moeilijk is naar hun land van herkomst terug te keren ten einde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen.'

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- 1. Wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- 2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn is om de vreemdeling een verblijf toe te kennen.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel ontvankelijk is en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 die de wettelijke basis van de bestreden beslissing vormt is een omzetting van artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder richtlijn 2008/115) die stelt :

“Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitsonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft”

Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 stelt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 die stelt :

“Artikel 5

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”*

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op wettelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221. 475). De beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Eerste onderdeel.

De verwerende partij meent dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang is en spreekt over 2 jaar en 4 maanden voor verzoekster.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de verwerende partij de situatie van verzoekster en haar dochter correct dient in te schatten.

In het bijzonder kan zij niet onwetend zijn van het feit dat verzoekster sinds haar aankomst in België en de indiening van haar asielaanvraag, op 14.11.2017, tot de datum van de tweede bestreden beslissing, 27.11.2021, nooit geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Dit is omdat de verwerende partij zelf bijna 18 maanden nodig heeft gehad om de aanvraag op basis van artikel 9bis te behandelen. Deze aanvraag ingediend op 21.01.2020 werd enkel beslist op 25/08/2021. Gedurende deze hele periode werd aan verzoeker niet bevolen om het land te verlaten en werd haar attest van immatriculatie steeds verlengd.

Daargelaten het feit of een zekere behandelingsperiode geen recht op verblijf geeft, moet de verwerende partij de behandelingsperiode correct inschatten en op basis van deze correcte inschatting tot een besluit komen.

Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de dochter van verzoekster gedurende deze periode nog steeds naar school is gegaan en dat het op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet gaat over twee schooljaren, maar wel drie volledige schooljaren.

Daar de verwerende partij dit gegeven niet correct heeft beoordeeld is de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond (zie in die zin, per analogie, RvV, arrest n° 236.230 van 29 mei 2020).

Tweede onderdeel

De verwerende partij verwijst naar de beslissing van het CGVS om te stellen dat de algemene situatie in Venezuela niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid daar het verzoek om internationale bescherming verworpen werd.

Echter werd er tijdens de asielprocedure onderzocht of verzoekster, rekening houdende met haar persoonlijke omstandigheden en de algemene situatie in Venezuela, voldeed aan de voorwaarden voor de toekenning van een internationale bescherming. In andere woorden of zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 had of of zij een reëel risico op ernstige schade liep in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. In het bijzonder werd de situatie toen onderzocht op grond van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15.12.1980 die dezelfde toepassing heeft als artikel 3 van het EVRM.

Men kan dus aannemen dat er werd beslist dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging had of geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. Dit is echter geen weerlegging van de bewering van verzoekster dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om naar haar land van nationaliteit terug te keren om er een verblijfsvergunning aan te vragen. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 zijn echter breder dan het bestaan van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit gegeven vereist dus dat de verwerende partij de situatie in Venezuela, op basis van alle bijgebrachte informatie, en rekening houdende met de aanbevelingen, onder andere van de UNHCR, opnieuw onderzoekt om te beslissen deze situatie als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, los van de evaluatie die werd gemaakt op basis van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980

Door dit niet te onderzoeken heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Door te beslissen dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig was gezien het verzoek tot internationale bescherming verworpen werd, schendt de verwerende partij de notie buitengewone omstandigheid vervat in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 die ruimer is dan de voorwaarden van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 (zie in die zin, RvV, arrest 226.086 van 13 september 2019.)

Derde onderdeel.

Verwerende partij blijkt tegenstrijdig te zijn wanneer zij enerzijds stelt dat verzoekster niet aantoont dat haar dochter een visum nodig heeft en anderzijds dat zij niet aantoont dat zij een visum zou hebben aangevraagd of dat haar dochter de nationaliteit zou kunnen aanvragen.

Daarnaast wordt ook niet betwist dat de dochter van verzoekster huidig niet beschikt over de Venezolaanse nationaliteit. IN deze omstandigheden moet de verwerende partij de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden onderzoeken op basis van de vastgestelde feiten en mag zij geen rekening houden met veronderstellingen of hypothesen die niet aan de orde zijn op het moment van de beslissing.

Het blijkt immers niet betwist dat de dochter van verzoekster haar op het moment van de beslissing niet zomaar kan vervoegen in Venezuela, het feit dat zij mogelijks, na het indienen van een aanvraag bij de Venezolaanse autoriteiten en de behandeling van deze aanvraag, in een andere situatie zou kunnen komen verandert hier niets aan. Op het moment van de aanvraag is er een hinderpaal voor het vestigen van het familieleven in Venezuela.

In deze omstandigheid, en rekening houdende met het feit dat verzoekster en haar dochter in België een familieleven hebben en geen mogelijkheid hebben om dit familieleven verder te zetten in een ander land, dient dit te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Op zijn minst moest de verwerende partij dit gegeven onderzoeken rekening houdende met de bestaande hinderpalen voor het voortzetten van het gezinsleven in een ander land, wat niet is gebeurd.

Een schending van artikel 8 van het EVRJv1 zou immers altijd een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 zijn.

Om deze redenen is zowel artikel 8 van het EVRM als artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 geschonden.

Vierde onderdeel.

De verwerende partij somt een aantal elementen die door verzoekster werden ingeroepen op en beslist dat deze behoren tot het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, maar niet de ontvankelijkheid ervan.

Dit is een foute lezing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en de notie buitengewone omstandigheden die erin vervat is. Deze buitengewone omstandigheden zijn alle omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in hun land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf in te dienen. Behalve de elementen hernomen in artikel 9bis §2 van de wet van 15.12.1980 is er geen legale beperking van de feitelijke elementen die ingeroepen kunnen worden, en die bijgevolg door de verwerende partij onderzocht moeten worden.

Verzoekster roept expliciet haar zeer goede integratie in als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij motiveert niet in welke mate deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 9bis §2 van de wet van 15.12.1980. Hij motiveert evenmin in concreto waarom deze integratie elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. De stelling van de verwerende partij dat deze omstandigheden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden schneidt de notie van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis en toont verder aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier. Dit toont een schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 aan alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vijfde onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Als het na dit individueel onderzoek blijkt dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou zijn met de grondrechten van de vreemdeling moet de Minister of zijn afgevaardigde zich onthouden een bevel af te geven (Zie in die zin, per analgie RvS 19.02.2015, n° 230.251; RvS, 26 juni 2015, 231.762; RvS, 26.08.2010, n° 206.948; RvS, 17.12.2013, n° 225.855).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplichten de overheid alle administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichting tot uitdrukkelijke motivatie heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of met ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67- 71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van U Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op wettelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij tegenstrijdig in de analyse die zij heeft van het familieleven van verzoekster met haar dochter die met haar samenwoont en de mogelijkheden om deze familieleden verder te zetten in de toekomst.

In de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van verzoekster wordt er, in essentie, gesteld dat er niet voldoende wordt bewezen dat de dochter van verzoekster in Venezuela visumplichtig zou zijn en dat niet blijkt dat verzoekster enige stappen ondernam bij de Venezolaanse autoriteiten om na te gaan of er een mogelijkheid zou bestaan dat haar dochter de Venezolaanse nationaliteit zou kunnen bekomen of een verblijfsvisum zou kunnen verkrijgen. Dat verzoekster dochter verzoekster niet in Venezuela zou kunnen vervoegen wordt dus niet aangetoond volgens de verwerende partij. De kritiek op deze motieven werd hoger uiteengezet.

In het administratief dossier is er ook een nota die de titel heeft "Evaluatie artikel 74/13" en die dient voor de voorbereiding van het nemen van de tweede bestreden beslissing.

In deze nota wordt aangenomen dat verzoekster in België een familieleven met haar dochter heeft die de Amerikaanse nationaliteit heeft. In deze nota wordt echter gesteld dat verzoekster in het verleden reeds in de Verenigde Staten verbleven heeft en dat nergens uit het dossier zou blijken dat zij zich met opnieuw zou kunnen wenden tot de Amerikaanse autoriteiten met het oog op hereniging met haar minderjarige dochter met de conclusie dat het gezinsleven in de Verenigde Staten zou kunnen plaatsvinden, des te meer haar partner en vader van haar minderjarige dochter nog steeds in de VS verblijft.

Dit is echter niet verenigbaar met de inhoud van het administratief dossier.

Zo blijkt uit de verklaringen die verzoekster invulde op 16 januari 2018 dat de vader van haar kind illegaal verblijft in de Verenigde Staten (zie vraag 15 b, p. 6 :

(...)

Verzoekster wenst trouwens te verduidelijken dat deze persoon actueel niet meer haar partner is, wat niet verbazend is gezien de duur van de scheiding.

Op vraag 22, p. 8 vermeld verzoekster het feit dat haar asielaanvraag in de VS afgewezen werd in november 2016:

(...)

Verzoekster had een visum voor de Verenigde Staten die slechts een maand geldig was in 2006. Deze visum is dus vandaag niet meer geldig (zie p. 9, vraag n° 26).

Op pagina 10, vraag n° 31, van haar verklaringen verduidelijkt verzoekster haar vluchtroute en stelt zij opnieuw dat zij na de weigering van haar asielaanvraag in de Verenigde Staten gedwongen uitgewezen werd naar Venezuela omwille van haar illegaal verblijf na het vervallen van haar werkvisum.

Dat verzoekster illegaal in de Verenigde Staten verbleef blijkt ook uit de beslissing van het CGVS waarnaar de verwerende partij eveneens verwijst in de nota artikel 74/13 die stelt : "Op 18 januari werd u terug naar Venezuela gedeporteerd" wat uiteraard de aanwijzing is dat verzoekster illegaal in de Verenigde Staten verbleef.

De stelling in de nota over de evaluatie van artikel 74/13 dat uit niets zou blijken dat verzoekster zich niet opnieuw in de VS zou kunnen vestigen is kennelijk tegenstrijdig met de inhoud van het dossier die hierboven uiteengezet werd.

De door verwerende partij gemaakte evaluatie van de toepassing van artikel 74/13 berust dus kennelijk op een foute lezing van het administratief dossier en toont aan dat het onderzoek op basis van artikel 74/13 onvoldoende werd gevoerd. Het is dus aangetoond dat het familieleven van verzoekster onvoldoende zorgvuldig werd onderzocht vooraleer het nemen van de bestreden beslissing.

Zesde onderdeel.

Aangezien de eerste bestreden beslissing vernietigd moet worden dient het bevel om het grondgebied ook vernietigd te zijn. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden uitgesloten.

Bovendien blijkt dat de tweede aangevochten beslissing afgeleverd werd in uitvoering van de eerste beslissing die vernietigd moet worden. Ondanks het feit dat er in de beslissing enkel wordt verwezen naar de asielprocedure van verzoekster, kan men niet naast het feit dat de verwerende partij het nuttig heeft geacht om een beslissing te nemen over de aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vooraleer zij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd heeft. Er is ook geen andere mogelijke uitleg voor het feit dat dit bevel bijna 18 maanden na de verwerping van de asielaanvraag van verzoekster werd genomen.

Gelet op de samenhang tussen deze beslissingen dient, met het oog op rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te worden gehaald."

4.2. De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend en beperkt zich ter terechtzitting tot de verwijzing naar de stukken van het administratief dossier.

4.3. Beoordeling

In een eerste middelonderdeel beroepen de verzoekers zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 27 april 2021, nr. 250.423; RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De verzoekers betogen dat de eerste verzoekster tot aan de tweede bestreden beslissing nooit werd bevolen om het grondgebied te verlaten, dat er achttien maanden zijn verstreken sinds het indienen van de voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de eerste verzoekster in deze periode nooit werd bevolen om het land te verlaten terwijl ook haar attest van immatriculatie steeds werd verlengd.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op

16.03.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielprocedure van haar dochter, ingediend op 19.06.2018, werd afgesloten op 03.01.2019 met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en vier maanden voor de procedure van mevrouw en zeven maanden voor die van haar dochter – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het attest van immatriculatie van de eerste verzoekster, ook na het arrest van de Raad met nummer 233 970 van 12 maart 2020 (waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd), meermaals werd verlengd. Het blijkt tevens dat de eerste verzoekster op de datum van de bestreden beslissing over een attest van immatriculatie beschikte dat geldig was tot 11 december 2021 en dat pas twee dagen na de bestreden beslissing, dit is op 27 augustus 2021, werd gesupprimeerd. Het attest van immatriculatie impliceert weliswaar geen verkregen verblijfsrecht. Het is een titel die wordt afgeleverd om een voorlopig en tijdelijk verblijf in België toe te laten en die wordt afgegeven in het kader van een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag voor een verblijfstitel. Ook verzoeksters betoog, dat zij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing nooit een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Er werd voorafgaand aan de bestreden beslissing geen bijlage 13^{quinqies} opgesteld ten aanzien van de eerste verzoekster, maar enkel ten aanzien van de dochter van de verzoekers.

Hieruit blijkt dat de verweerder op de hoogte was of althans diende te zijn van het feit dat verzoeksters attest van immatriculatie telkenmale met vier maanden werd verlengd en dat het ook geldig was op het moment dat de thans bestreden beslissing werd getroffen en dit ondanks de negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De Raad vindt in het administratief dossier geen enkele poging terug van de diensten van de verweerder om de viermaandelijke verlengingen van verzoeksters attest van immatriculatie stop te zetten of om, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing, aan de eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aangezien de eerste verzoekster sinds het indienen van haar verzoek om internationale bescherming tot op het moment van de bestreden beslissing op ononderbroken wijze in het bezit was van een attest van immatriculatie dat haar voorlopig verblijf in België dekte en haar in deze periode ook geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, kon de verweerder niet redelijkerwijze oordelen dat de verzoekster “*wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten*”. De verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder de situatie van de eerste verzoekster niet correct heeft beoordeeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De Raad wijst er bovendien op dat de verweerder een onvolledig, niet-geinventariseerd, administratief dossier heeft overgemaakt. De aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 januari 2020 bevindt zich immers niet in het administratief dossier. Waar wel de briefwisseling inzake de actualisatie van deze aanvraag op 11 juni 2020 is terug te vinden, is er echter geen spoor van de oorspronkelijke aanvraag die op 21 januari 2020 werd ingediend. Op basis van voornoemde stukken kan de Raad niet dienstig nagaan welke elementen er precies in de aanvraag werden naar voor geschoven als zijnde buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan ook niet verifiëren hoe deze of gene elementen concreet werden onderbouwd en toegelicht. Uit de synthesenota van 25 augustus 2021, die zich in het administratief dossier bevindt en waarin de in de aanvraag aangehaalde beknopt worden weergegeven, kan evenmin met zekerheid afgeleid worden welke elementen en welke toelichting of stavingsstukken er daadwerkelijk bij de oorspronkelijke aanvraag werden naar voor geschoven. Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad derhalve niet nagaan of de verweerder bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Hierdoor kan de Raad het derde en het vierde middelonderdeel niet adequaat beoordelen. Daar de administratie essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole

op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Ook om deze reden dringt de nietigverklaring zich op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De desbetreffende vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE